

Penguenin Yüzen Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Penguenin Yüzen Kütüphanesi

Ebru Mina TOMURCUK

Bir zamanlar, aydınlık ve esintili bir adada Pip adında neşeli bir penguen yaşarmış. Pip'in parlak siyah bir sırtı, karlar gibi beyaz bir karnı ve al al yanakları varmış. Üzerinde pirinç bir çapa iğnesi olan küçük kırmızı bir denizci şapkası ve lacivert bir boyun atkısı taşırmış. Pip, koca dünyada her şeyden çok kitapları severmiş ve bu sevgiyi herkesle paylaşmak istermiş.

Pip'in sıcakık iglosu her türden kitapla doluydu. Onu kıkır kıkır güldüren komik kitaplar, kalbini hızlandıran heyecanlı kitaplar ve hiç görmediği uzak diyarlar hakkında kitaplar vardı. Hepsini tekrar tekrar okumuş, sayfalar yumuşayıp eskimişti. Ama Pip biraz üzgündü, çünkü hikâyelerini paylaşacak kimsesi yoktu.

Bir sabah Pip'in harika bir fikri geldi. Küçük mavi teknesini kitaplarla doldurup adadan adaya yelken açacak, tanıştığı herkesle hikâyelerini paylaşacaktı. Tekneyi özenle hazırladı, kitapları üst üste dizip halatla bağladı. Sonra kırmızı şapkası rüzgârda dalgalanarak, pırıl pırıl denize açıldı; maceraya hazırdı.

Pip'in ilk uğradığı ada, parlak turuncu gagalı ve minik yeşil örgü yelekli, şakacı küçük bir kuş olan deniz papağanı Tuk'un eviydi. Tuk, kitaplarla dolu tekneyi görünce gözleri kocaman açıldı. "Bir tanesini ödünç alabilir miyim?" diye hevesle sordu. Pip gülümseyip ona dans eden bir fok hakkında komik bir hikâye verdi. Tuk o kadar çok güldü ki neredeyse yere yıkılacaktı.

Tuk kitabı o kadar sevdi ki bütün arkadaşlarını toplayıp birlikte okumaya başladı. Sıcak kayaların üzerinde bir halka olup sırayla yüksek sesle okudular. Bazı kitaplar gülünçtü, bazıları heyecan verici, bazıları da uzak diyarlar hakkındaydı. Herkes bir kitap ödünç almak istedi ve Pip seve seve verdi. Ada, mutlu okuma sesleriyle doldu.

Pip yelken açmaya devam ederken, kocaman beyaz ve gri kanatları ve hikâye tomarlarıyla dolu deri bir çantası olan bilge bir deniz kuşu, albatros Mara ile tanıştı. Mara, uzak adalar arasında hikâyeler taşıyan baş ulaktı. "Bu suları iyi bilirim," dedi. "Beni izle, sana kitaplarını paylaşabileceğin en güzel yerleri göstereyim." Pip böyle yardımsever bir rehberle tanıştığı için çok sevindi.

Mara, Pip'i yaşı martı Nine'nin yaşadığı minicik bir adaya götürdü. Nine, adanın en yaşlısıydı; yumuşak gri tüyleri, tel gözlükleri ve sıcak lavanta rengi bir şalı vardı. Pip'i sıcak bir gülümsemeye karşıladı. "Uzun zamandır yeni hikâyeler duymadık," dedi. "Genç kuşlar çok sevinecek." Pip teknesini açtı ve herkesin bir kitap seçmesine izin verdi.

Her durakta Mara gibi deniz kuşları, Pip'in teknesinin ulaşamayacağı kadar küçük adalara hikâyeler götürdü. Çantalarında rulo yapılmış tomarlar taşıyıp kayalıktan kayalığa uçtular. Kısa süre sonra yüzen kütüphanenin haberi denizin her yanına yayıldı. Giderek daha çok kuş kıyıda toplanıp Pip'in küçük teknesinin yeni kitaplarla gelmesini bekledi.

Pip fark etti ki adalar artık birbirine daha yakın hissettiriyordu. Daha önce hiç tanışmamış kuşlar konuşup gülüyor, kitap değiş tokuş ediyor, hikâyeler anlatıyordu. Deniz papağanı Tuk bir okuma kulübü kurdu ve Nine, dinlemek isteyen herkese eski günlerin masallarını anlattı. Yüzen kütüphane hepsini tek bir mutlu toplulukta bir araya getirmişti.

Bir gn fırtına çıktı ve Pip'in teknesi dalgalarda şiddetle sallandı. Bazı kitaplar suya düřtü! Pip endişelendi ama Mara aşağı süzölüp bir kitabı gagasıyla yakaladı. Tuk ve arkadaşları bir zincir oluşturup kitapları güvenli yere çektiler. Herkes birlikte çalıştı ve tek bir kitap bile kaybolmadı.

Fırtınadan sonra adalılar kitapları güvende tutmak için iskelede özel bir raf yaptılar. Rafı parlak maviye boyayıp deniz kabuklarıyla süslediler. Pip bu iyilikten çok duygulandı. "Bu kütüphane hepimizin," dedi. "Birlikte koruyacağız." Ve öyle yaptılar; her kitabın kurumasını, her hikâyenin güvende olmasını sağladılar.

Yüzen kütüphanenin ve hikâyelerini paylaşan dost canlısı penguenin haberi her yere yayıldı. Uzak yakın her yerden kuşlar kitap ödünç almaya ve kendi masallarını anlatmaya geldi. Bazıları koleksiyona yeni kitaplar ekledi. Pip'in teknesi herkese yetecek kitapları olan gerçek bir kütüphaneye dönüştü. Deniz kuşları da hikâyeler taşıyıp adaları birbirine bağlamayı sürdürdü.

Bir akşam, güneş suyun üzerinde batarken bütün adalılar bir hikâye şenliği için toplandı. Tuk komik bir masal okudu, Nine bilgece bir eski efsane anlattı ve Mara uzak bir diyardan getirdiği bir tomarı paylaştı. Pip bütün dostlarına baktı; yüzleri sıcak ışıktaki parlıyordu ve içi sevinçle doldu.

Yüzen kütüphane her şeyi değiştirmişti. Kitaplar ve paylaşmak adaları bir araya getirip onları büyük, mutlu bir aile yapmıştı. Pip, yeni dostlarla daha çok hikâye paylaşmaya hazır, gülümseyerek yelken açtı. Kitaplar ve onları paylaşacak dostlar olduğu sürece dünyanın hep biraz daha aydınlık olacağını biliyordu.

Böylece kırmızı denizci şapkalı küçük penguen, teknesi hikâyelerle dolu, yolculuğuna devam etti. Nereye gitse açık kanatlarla ve mutlu gülümsemelerle karşılandı. Adalar artık uzak ve yalnız değildi; kitapların büyüsü ve paylaşmanın sevinciyle birbirine bağlıydılar. Ve Pip, yüzen kütüphanesinin sonsuza dek yelken açacağını biliyordu.

Yani bir gün kırmızı şapkalı bir penguenin olduğu küçük mavi bir tekne görürseniz, ona el sallayın. Belki de sizinle paylaşacak bir hikâyesi vardır. Ve unutmayın, kitaplar insanları bir araya getirebilir, ne kadar uzak görünürlerse görünsünler. İşte yüzen kütüphanenin büyüğü budur ve her şey okumayı seven neşeli bir penguenle başladı.